

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/199/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3511203570
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3511203570.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľky P. V., bytom B., B. XXX, zastúpenej T., so sídlom Q., O. XXX/X proti odporcovi D. P. K., bytom B., L. E. XXX/XX, zastúpeného P. D. B., advokátkou, so sídlom B., J. X, o zaplatenie 9.960 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 28. februára 2012, č.k. 10C/180/2011-64, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporca je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania v sume 333,64 Eur, do troch dní, do rúk T.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 9.960 Eur, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 9.960 Eur od 28.11.2010 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 597,50 Eur titulom zaplateného súdneho poplatku a 1.385,26 Eur titulom trov právneho zastúpenia, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu navrhovateľky. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 141 ods. 1, 2, § 149 ods. 4, § 39, § 41, § 41a ods. 1, § 35 ods. 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 3C/85/2002-15 zo dňa 18.04.2002, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.06.2002. Navrhovateľ návrh o vyporiadanie BSM podal dňa 18.05.2005, ktorá vec bola vedená na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 6C/152/2008. Dňa 18.03.2010 bola medzi účastníkmi konania uzatvorená dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím Správy katastra v F. číslo vkladu V XXX/XXXX zo dňa 30.04.2010. Predmetom vyporiadania boli nehnuteľnosti, hnutelné veci a majetok a majetkové práva z podnikania odporcu. Účastníci sa dohodli, že hnutelné veci si rozdelia, majetok a majetkové práva z podnikania zostanú odporcovi, nehnuteľnosti predajú a odporca na úplné vyrovnanie zaplatí navrhovateľke (nesprávne uvedené odporcovi) 9.960 Eur ihneď po obdržaní kúpnej ceny z predaja nehnuteľností, najneskôr do 30.06.2011. Dňa 17.05.2010 odporca (v pôvodnom konaní navrhovateľ) vzal návrh o vyporiadanie BSM späť a Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením zo dňa 24.05.2010, č.k. 6C/152/2008-192 konanie zastavil. Dňa 15.11.2010 bola uzatvorená kúpna zmluva na prvú časť nehnuteľností. Kúpna cena vo výške 41.400 Eur bola uhradená podľa vyjadrenia navrhovateľky dňa 23.11.2010. Dňa 26.11.2010 bola uzatvorená kúpna zmluva na druhú časť nehnuteľností a kúpna cena

vo výške 23.019 Eur bola uhradená v deň podpisu zmluvy, t. j. 26.11.2010. Navrhovateľka listom zo dňa 13.04.2011 vyzvala odporcu na úhradu 9.960 Eur, na ktorú výzvu odporca nereagoval, dlh nezaplatil. Súd prvého stupňa konštatoval, že predmetom konania v preskúmvanej veci bolo posúdenie otázky platnosti dohody o vyporiadaní majetku manželov, ktorá bola uzatvorená po troch rokoch od uplynutia zákonnej 3-ročnej lehoty od právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené. Konštatoval, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov po uplynutí trojročnej lehoty nemá v oporu v zákone, pretože nastala zákonná fikcia rozdelenia majetku v zmysle § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka tak, že pokiaľ ide o hnuiteľné veci, manželia sa vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa. O ostatných hnuiteľných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve, a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné. Na tento záver súdu nemá vplyv ani skutočnosť, že v čase uzatvorenia dohody prebiehalo na súde konanie o vyporiadaní bezpodielového vlastníctva manželov. Účastníkom konania nič nebránilo, aby si dohodu nechali schváliť súdom v rámci zmieru. Tento právny názor súdu je podporený aj zákonnou úpravou o súdnych poplatkoch, kde zákonodarca znižuje poplatkovú povinnosť, ak sa konanie skončilo súdnym zmirom (položka 6 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch), teda je zrejmé, že konanie má v merite veci skončiť rozsudkom, resp. súdnym zmirom. Vo vzťahu skúmania samotnej Dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 18.03.2010 uviedol, že dohoda v zásade kopíruje zákonnú úpravu vyporiadania BSM, ktorá nastala po márnom uplynutí trojročnej dohody a spornou vecou zostala otázka, či odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 9.960 Eur titulom konečného finančného vyporiadania. V rámci vykonaného dokazovania zistil, že manželia mali vôľu v rámci tejto písomnej dohody ukončiť medzi sebou akékoľvek spoluvlastníctvo a dohodli sa na predaji spoločných nehnuteľností a rozdelení hnuiteľných vecí do vylúčeného vlastníctva. Vo vzťahu k majetku a majetkovým právam z podnikania bolo dohodnuté, že zostanú v prospech odporcu. Dôvodil, že takúto dohodu je možné považovať za vyporiadaní podielového spoluvlastníctva účastníkov konania v zmysle § 141 Občianskeho zákonníka a s poukazom na § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto predmetnú dohodu považuje za platnú a záväznú. Zastával názor, že vzhľadom k tomu, že došlo k splneniu odkladacej podmienky, a to, že účastníci konania predali spoločné nehnuteľnosti a bola im vyplatená celá kúpna cena dňa 26.11.2010, odporca bol následne povinný vyplatiť navrhovateľovi titulom konečného finančného vyporiadania sumu 9.960 Eur. Keďže odporca takto nepostupoval, súd ho zaviazal na úhradu dlžnej sumy, spolu príslušenstvom, ktoré bolo uplatnené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., platného v rozhodnom čase. Nakoľko splatnosť záväzku odporcu nastala až 27.11.2010, teda deň potom, ako bola vyplatená celá kúpna cena za odpredané nehnuteľnosti, súd priznal navrhovateľovi úroky z omeškania až od 28.11.2010 a vo zvyšnej časti návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď pomerne úspešnejšiemu navrhovateľovi priznal náhradu trov konania.

Proti rozsudku vo výroku, ktorým bolo návrhu vyhovené, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca. Navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia prvostupňového, ako aj odvolacieho konania, pričom z obsahu podaného odvolania vyplýva, že sa domáha zmeny napadnutého rozhodnutia a zamietnutia návrhu v napadnutej časti. Súhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov po uplynutí 3-ročnej lehoty nemá oporu v zákone, preto je v čase jej uzavretia neplatná. Nesúhlas vyslovil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že tým okamžikom automaticky nastupuje zákonná fikcia rozdelenia majetku v zmysle § 149 ods. 4 Obč.zák., a tak k veciam patriacim do BSM vzniklo podielové spoluvlastníctvo účastníkov, nakoľko v tom čase prebiehalo ešte konanie o vyporiadaní BSM, ktorého návrh bol podaný v 3-ročnej lehote a v čase uzavretia dohody nebolo isté, či navrhovateľ podá návrh na uzavretie zmieru, alebo zoberie návrh späť. Mal za to, že dohoda o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, vzniknutého na základe zákonnej fikcie, mohla byť platne uzavretá až po tomto termíne a len na majetok v podielovom vlastníctve, v ktorom boli v danom prípade len nehnuteľnosti. Mal za to, že nebolo možné rozdeliť dohodou do výlučného vlastníctva účastníkov to, čo bolo už do výlučného vlastníctva rozdelené zákonom a navyše, v nadväznosti na to žiadať o finančné vyrovnanie. Zároveň mal za to, že na základe nastúpenia zákonnej fikcie neprislúcha ani jednému z manželov nárok na konečné finančné vyrovnanie. Preto dohodu o finančnom vyrovnaní na fiktívne rozdelenie hnuiteľných vecí považuje za neúčinnú, resp. neplatnú.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila navrhovateľka, ktorá sa domáhala potvrdenia napadnutého rozsudku. Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za vecne správne i napriek tomu, že podľa jej názoru je dohoda o vyporiadaní BSM platná. Mala za to, že bolo nepochybne preukázané, že s odporcom sa dohodli na majetkovom vyrovnaní a odporca sa zaviazal zaplatiť jej na úplné vyrovnanie sumu 9.960 Eur.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v časti, ktorým bolo návrhu vyhovie, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom nebol výrok rozsudku, ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol, nakoľko tento výrok rozsudku súdu prvého stupňa odvolaním napadnutý nebol, rozhodnutím odvolacieho súdu nie je dotknutý.

Odvolací súd podrobne preskúmal námietky, ktoré boli odvolateľom v odvolaní vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Po dôkladnom preskúmaní všetkých relevantných skutočností, vychádzajúcich zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav a posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení. V súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. V dôsledku toho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Z daného titulu si odvolací súd osvojil aj dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). V podanom odvolaní odvolateľ neuviedol žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. V prejednávanej veci odporca v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než prvostupňový súd a robí z vykonaných dôkazov vlastné skutkové závery týkajúce sa platnosti predmetnej zmluvy.

Súdu prvého stupňa nie je možné vyčítať v súvislosti s hodnotením dôkazov v danej veci postup, ktorý by bol v rozpore s ust. § 132 O.s.p., pretože v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyhodnotil jednotlivo vykonané dôkazy, a to výsluchy účastníkov, tak aj listinné dôkazy a prihliadol na všetko, čo bolo v konaní prednesené. Podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správne založil svoje rozhodnutie na tom, že dohodu, ktorú účastníci konania uzavreli, je možné považovať za vyporiadanie podielového spoluvlastníctva účastníkov konania v zmysle § 141 Občianskeho zákonníka, s ktorým názorom sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje, a v zmysle tejto dohody sa odporca zaviazal na úplné vyrovnanie vyplatiť navrhovateľke sumu 9.960 Eur po obdržaní kúpnej ceny za spoločne odpredanú nehnuteľnosť, bližšie špecifikovanú v uzavretej dohode, ktorá kúpna cena bola vyplatená dňa 26.11.2010. V konaní bolo bezpečne preukázané, že odporca bol s obsahom zmluvy riadne oboznámený, obsahu rozumel, poznal jej dôsledky a túto aj dobrovoľne podpísal. Stotožnenie sa s tvrdením odporcu by nutne viedlo k neakceptovaniu platnej dohody medzi účastníkmi v rozpore so zásadou pacta sunt servanta. Záver o tom, že odporca dlhuje navrhovateľke titulom konečného finančného vyporiadania sumu 9.960 Eur, nebol v priebehu prvostupňového konania, ani v odvolaní odporcom náležite spochybnený.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke súd priznal náhradu trov konania v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby vyjadrenie k podanému odvolaniu 270,54 Eur + režijný paušál 7,63 Eur + 20 % DPH, t. j. spolu 333,64 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.